

Csak egy alázatos, szegény egyház áraszthatja szét a világban Isten jóságát

2011. 08. 31. 15:30 -

-

Otto Neubauer, az Emmánuel Közösség bécsi Evangelizációs Akadémiájának igazgatója a „Ratzinger Schülerkreis” hagyományos, Castel Gandolfóban tartott találkozásán augusztus 30-án arról beszélt, milyen nehézségekkel találkozik közösségük az új evangelizációért végzett munka során. A Zenit hírügynökség összefoglalta hozzászólását.

Előadásában — *A mindig megújuló evangelizáció. Amikor a szegénység híd az emberek felé* címmel — úgy írta le az Európában zajló gyors szekularizációs folyamatot, mint lehetőséget az evangélium szabad terjesztésére és annak megértésére, hogy az Úr lehajol a legszegényebbekhez. Elmagyarázta, hogy a szegénység lehet a nélkülözhetetlen összekötő kapocs a nem hívők és a keresztények között.

Isten tagadása napvilágra hozza az Isten iránti mérhetetlen éhséget. Hiszen „Európában az igazi, a legnagyobb szegénység annak tragikus lehetetlensége, hogy az embert elfogadják és szeressék, valamint az, hogy hiányzik Isten jóságának megtapasztalása.”

Az embereket ma gyötri az éhség, hogy személyes tanúságtételt halljanak a keresztényektől Istenről. Fontos, hogy a felnőtt, érett egyház túllépjen korlátain és az emberek őszintén, szenvedélyesen beszéljenek Jézussal járt útjukról. A keresztények sokszor hajlanak arra, hogy ítélezéssel tekintsenek a világra, ebből pedig az fakad, hogy hamis önbizalom alakul ki bennük és nem értik meg, milyen szegények Isten előtt. Ez a tekintet, amellyel a világra és önmagukra néznek, akadály az egyház igehirdető tevékenysége előtt. Egyfajta szegénységet tár fel: az isteni irgalmasságtól való függésünk megértésének hiányát. Ezért elengedhetetlenül szükség van a keresztények mély megtérésére és saját maguk evangelizálására. A keresztényeknek épesnek kell lenniük arra, hogy alázatos és szenvedélyes módon tegyenek tanúságot Krisztusról mint Megváltóról.

Neubauer beszámolt arról, mit tapasztalt az Emmánuel Közösség, amikor német nyelvterületen igyekezett új módon előrevinni a plébániai missziót. Első lépésként meg kellett tanulniuk, hogy „az Úr vendégszeretete mindent átalakít”. Amikor kimentek az utcákra, terekre, elmentek a házakba, a kávéházakba, sokkoló hatásként érte őket saját szegénységük és Isten Szentlelkétől való függésük megtapasztalása. Ugyanakkor észrevették azt is, hogy esetlen tanúságtevésüket milyen nyitottan fogadták az emberek.

Az evangelizációt folytatók a hétköznapi emberek sebeivel és vágyaival találkoztak, meg kellett tanulniuk meghallgatni az embereket, hogy aztán a meghallgatáson keresztül hirdessék az örömhírt. Amikor meglátták az emberek Isten iránti vágyát, szükségét, ők maguk is

átváltoztak: házigazdából vendégekké váltak, akik már nem birtokosként tekintettek önmagukra, hanem mint olyan emberekre, akik érdemtelenül kapták ajándékba a „hazatérés igazságát”. Tanúságtételük ily módon alázatosabbá és szenvedélyesebbé vált. Éppen a legkevésbé kedvelt, leginkább megvetett emberek fogadták őket a legkedvesebben. Jézus maga úgy beszélt a szegényekről és a szükséget szenvedőkről, mint az evangélium hirdetőiről.

A missziós közösség második lépése: „imádni Krisztust azokban az emberekben, akikkel találkoznak a misszió során.” Az Eucharisztia előtti hódolatra való meghívás szerves része az Emmánuel Közösség életének, és különleges formát kap a fiatalok felé irányuló misszióban. Az evangélium hirdetőinek meg kell tanulniuk közbenjárni az emberekért az Úr előtti hódolatban és dicsőítésben, hogy ezek az emberek mindig a szívükben lakhassanak. Ily módon – a szentségimádás és az együttérzés révén – az emberek anélkül, hogy tudnák, Istenhez kapcsolódhatnak. Neuberger hangsúlyozta, hogy azoknak a nem hívőknek, akik szívükben titkon vágnak Istenre, nagyon fontos, hogy a barátok és rokonok ily módon hordozzák őket. Fontos, hogy a párbeszéd és az együttérzés révén szenvedhetjük meg velük együtt az istentagadás negatív következményeit és készíthetjük elő őket a hitoktatásra – vallja Neubauer.

Harmadik lépésként azt emelte ki, hogy csak olyan közösség képes előre vinni a missziót, amelyben testvéri módon élnek együtt, amelyet emberi, lelki barátságok szőnek át. A nagy események, mint az ifjúsági világtalálkozók is, csak akkor hoznak gyümölcsöt, ha kis baráti csoportokban élnek át a fiatalok: „mert mindenkinek szüksége van a szeretetnek erre az egyszerű táplálékára, vagyis a konkrét testvériségre, az egymás közti és az Úrral való barátságra. Szükségünk van ezekre a kis sejtekre, kis keresztény közösségekre, amelyekben Isten igéjét imádkozzuk, megosztjuk egymással és konkrét tettekre váltjuk.”

A bécsi Evangelizációs Akadémia igazgatója rossz tapasztalatként mondta el, hogy néhány egyházközségben túlságosan szigorú keretek köré akarták szorítani az új evangelizáció misszióját, így sok fiatal misszionárius inkább visszavonult, a mozgalmakat pedig elnyomták. Az egyházban a világi híveknek és a klérusnak a kölcsönös tisztelet és testvériség jegyében kellene együttműködni. Elmondta: a bécsi érsekség úgy döntött, létrehozza az úgynevezett „tanítványi iskolákat”, amelyeket laikusok is vezethetnek és amelyekből új missziós energiák fakadhatnak.

A negyedik lépés Neubauer szerint megtanulni, hogy az új evangelizáció a megaláztatások és a sebek talaján nőhet fel. Az egyháznak alázatosan be kell ismernie bűneit, tévedéseit, nem kell mindig elhárítania magától a vádakat. Az európai egyháznak pedig be kell látnia, hogy egyre kisebbé és öregebbé válik.

Isten a pogányokat választotta, hogy újra felhangozzon a szava. Ezért Neubauer azt kérte Istentől, hogy el tudjuk fogadni korunk megaláztatásait, lássuk meg bennük a kaput, amelyen keresztül beléphetünk jelenlétébe. „Szinte az az érzésem, hogy ez a társadalom csak egy jelentéktelen, megalázott és nyomorúságos csoportból kiindulva ismerheti meg Isten jóságának fényét” – zárta le gondolatait az Evangelizációs Akadémia igazgatója.

Magyar Kurír